

GYÁSZMAGYAROK

Az elmúlt hónapokban az égis csaptak a felháborodás hullámai, nem csak az ország határain belül, hanem világszerte, ahol nemzeti elkötelezettségű, becsületes, igaz magyarok élnek, amikor tudomásukra jutott, hogy 40 magyarországi értelmiségi levélben köszönte meg a franciáknak, hogy menedéjogot adtak zámolyi cigányoknak.

Ezek a cigányok, akik „egyelőre” ismeretlen személyek felbujtására Strasburgba utaztak, ott Magyarországot lejáratozták, a nemzeti érdekeket sértő kampányba kezdtek. Ezek között a cigányok között olyan személyek is vannak, akik bűnöző múlttal, gyilkosságban való részvétel gyanújával húzódtak meg a „menekültek” között.

Közismert, hogy kik támogatták, finanszírozták a „menekülést,” ezzel nem is foglalkozunk. Azonban azt az aljas és sunyi összemosást, amit a 40 aláíró megengedett magának 56 os bajtársaink nevében a leghatározottabban visszautasítjuk!

Hogyan merészelnek egyenlőséget tenni azok közé az 1956-os forradalom hősei közé, akik a bolsevista bosszúállás elől menekültek Nyugatra (Franciaországba is) és azok közé a cigányok közé, akik hazug indokok alapján, egy kozmopolita, magyarellenes uszítás kapcsán kértek „politikai” menedéjogot?

Szégyen az aljas terv kiagyaltára és a francia hatóságra is, hogy hitelt adtak e gyanús manipulációnak!

Álljon itt a „40 magyar értelmiségi” levele a Francia Kormányfőhöz:

Magyar értelmiségiek levele a francia kormányfőhöz

Budapest, 2001. március 12. (OS) – Az Országos Sajtószolgálat az alábbi levél kiadására kapott felkérést:

Lionel Jospin Úr
a Francia Köztársaság kormányának elnöke részére

Tisztelt Miniszterelnök Úr!

Március 8-án értesültünk arról, hogy az illetékes francia hatóság menekülteként ismerte el a roma (cigány) kisebbséghez tartozó magyar állampolgárok egy csoportját, a Zámoly községből Franciaországba menekült roma közösség tagjait.

Úgy véljük, ebben a döntésben a francia menedéjogi hatóság tárgyilagos tényfeltáró munkája, megfontolt mérlegelése mellett jelentős szerepet játszott a francia társadalom szolidaritása, amely különböző szervezeteknek és közéleti személyiségeknek a kérelmezőket támogató akcióiban és nyilatkozataiban nyilvánult meg.

A francia nemzet tiszteletreméltó hagyományai közé tartozik, hogy menedéket nyújt azoknak, akiket hazájukban politikai, faji vagy társadalmi okból üldöznek. Franciaország védelmében az évszázadok során – s legutóbb az 1956-os forradalom leverését követő időszakban – számos magyar részesült. E védelemért a magyar nemzet hálával tartozik Franciaországnak.

Elkeserítőnek tartjuk, hogy ma, több mint tíz évvel a magyar demokratikus jogállam újjászületése után, még mindig vannak Magyarországon emberek, akiknek megalapozottan kell tartaniuk attól, hogy származásuk miatt hátrányos helyzetbe kerülnek, üldöztetés áldozatai lehetnek.

Hisszük, hogy a francia társadalom szolidaritása a menedékkérőkkel és a francia hatóság döntése tanulság lesz a magyar társadalom számára.

Az európai integráció folyamata nem zárulhat le addig, amíg az ország félmillió roma népessége nem teljes értékű polgára a magyar társadalomnak.

Amíg a mindenkori kormány nem tesz meg mindent a jogi és társadalmi egyenjogúság megteremtéséért. Amíg a rasszista kijelentéseket és a rasszista cselekedeteket – származzanak akár a közhatalom képviselőitől, akár magán-személyektől – nem követi a társadalmi felháborodás kifejezése, s indokolt esetben büntetés. Amíg a romákat következmények nélkül érhetik olyan jogsérelmek, amelyeket a többségi társadalom polgárai nem tűnének el.

Alulírottak levelükkel köszönetüket szeretnék kifejezni a zámolyi romák ügyét támogató személyeknek és szervezeteknek, s egyúttal az egész francia nemzetnek, amely ismét felkarolta azoknak az ügyét, akik menekülni kényszerültek.

Budapest 2001. március 9.

Tisztelettel:

Köszeg Ferenc, a Magyar Helsinki Bizottság elnöke

Révffy László, Angliában élő honfitársunk, aki a nemzeti emigráció kiemelkedő szellemi irányítója, az alábbi levélben adott hangot felháborodásának:

A VÖRÖS KUTYÁK HAZAÁRULÓ KÖLYKEI

Legyen szabad hozzászólni az országot lejáratozó újabb akcióhoz, melyet az úgynevezett „magyar értelmiségek” indítottak el a francia miniszterelnökhöz megírt levelükkel.

Először is a neveket figyelmesen átolvasva, itt nem „magyar értelmiségek” fordultak hazugságukkal egy idegen ország politikai vezetőjéhez (korábban Moszkvába szaladgáltak), hanem a pillanatnyilag jobblétre szenderült kommunizmus hazai szennyáradtának egyik jelentős rétege.

A névsort figyelmesen átolvasva (írásom végén közlöm), találni benne Sztálint dicsőítő és elsirató költőt, író, aki rongyait tépte meg és vörös homokkal szórta tele értelmiségi fejét, amikor a világ legnagyobb tömeggyilkosa megdöglött.

Aztán ki ne emlékezne az egyébként tehetséges költőre, akinek a „felszabadulás” után az volt az első ténykedése, hogy Prohászka Ottokár szobrát döntötte le párhíveivel együtt, miután ő volt az első, aki a szobor nyakába vetette a kötelet. A püspökök egyetlen bűne volt vallási hivatása mellett az, hogy az ország rákfenéjét őszintén és nyíltan felfedte. Ez viszont az „ő” szemükben mindig halálos bűnnek számít és örökké büntetendőnek, mint a Holocaust bírálata.

A másik író azt a fajt átkozza, és gunyorosan kifigurázza, melynek országában született, annak nyelvét beszéli és ahol jól él, gondtalanul a „barom” magyar jóvoltából.

Az aláírók között találunk olyan „világhírű” filmrendezőt, aki először vetkőztetett – kádárjános szemelattára – magyar nőket pucérra az Asztória-bárban. Az volt talán a nagy, zseniális első „világraszóló” rendezése, bizonyítva, hogy magyar nők is tudnak meztelenkedni. Akkor és ott, valami elindult. Ma az utcák szélén folytatódik.

A francia becsületrenddel kitüntetett Magyar Tudományos Akadémia tagja sem akar elmaradni hazai „honfitársaitól” és a szabadság hazájából küldi aláírását a levél tartalmához, mert a múlt, az elvtársi elkötelezettség így kívánja. Neki kötelessége odafigyelni a gallok országából, hogy mi történik ebben az országban, hiszen mint állampolgára az új hazának, igaz ügyet szolgál.

Az aláírók között számos, sajnos „le nem vitézlett” ÁVH-s tisztet (népnyúzó) is találunk, akiknek nevük, múltjuk – a magyar törvények miatt – csak „ilyen formában” hozható nyilvánosságra.

A Romániából betelepített kétes múltú filozófus sem maradhat ki a névsorból. Az ő szava, hazugságai, uszításai, gyűlölködése a megújult magyar sajtóban mindig tág teret kapnak a „sajtószabadság” jegyében. Csupán akkor lesz dühös, ha más is elmondja, leírja a valódi igazságot. Ilyenkor rögtön döntögetni akar, felforgatni nyomdát, könyvüzletet az áldemokráciájának jegyében.

Ne felejtsük meg az egykor Mussolinin imádó, majd gyorsan áttért, hithű igaz kommunistáról sem, aki fröcsögő pofával átkozta Magyarországot Hercegprímását, Mindszenty Józsefet, és mint Krisztus keresztfájánál őrző faji tömeg, ő is azt mondta, írta: feszítsd meg őt.

De kár több szót vesztegetni a maradék aláírókra. Ők is olyan közönséges hazaárulók, mint az a pár, akikről szó esett.

Legyetek átkozottak, és a föld vesse ki még haló poraitokat is, mert csak magyarul beszélő elfajzott senkik voltak, egy sokat szenvedett Magyarországon. Wittner Mária, a Magyar Parlamentben, 2001 február 25-én, a Kommunista Diktatúra Áldozatainak Emléknepje alkalmából elmondott szavai illenek rátok: „erkölcsi hullák”!

Révffy László véleményével minden becsületes magyar-nak egyet kell értenie! Révffy László még nevek említése nélkül írta meg véleményét. Igaz, sokan tudjuk, hogy ki a szobordöntögető költő, a „világhírű” filmrendező, a levitézlett ÁVH-s, a Romániából áttelepült filozófus, a Mindszentyt gyalázó újságíró, a Sztálint elsirató költő, stb.

Azonban, hogy senki ne felejtse el, hogy kik voltak a „40 gyászmagyarok”, mementóként vastag betűvel írjuk ki neveiket:

Ascher Tamás főrendező, Bársony János kisebbségkutató, Bíró András alternatív Nobel-díjas, Daróczi Ágnes újságíró, Eörsi István író, Esterházy Péter író, Faludy

György író, Ferge Zsuzsa szociológus, egyetemi tanár, az MTA és az Európai Akadémia tagja, Fischer Ádám a Manheimi Opera művészeti igazgatója, Fridli Judit a Társaság a Szabadságjogokért ügyvivője, Furmann Imre ügyvéd, a Nemzeti és Etnikai Kisebbségi Jogvédő Iroda igazgatója, Gombár Csaba társadalomkutató, Grünwalsky Ferenc filmrendező, operatőr, Halmi Gábor alkotmányjogász, egyetemi tanár, Havas Gábor szociológus, Hegedűs B. András közgazdász, szociológus, Hell István újságíró, Horváth Aladár a Roma Polgárjogi Alapítvány elnöke, Jancsó Miklós filmrendező, Kemény István szociológus, Kende János operatőr, Kende Péter politológus, a C.N.R.S. volt kutatási igazgatója, az MTA tagja, Kenedi János kritikus, Kertesi Gábor közgazdász, egyetemi tanár, Kis János filozófus, egyetemi tanár, Közép-európai Egyetem, Kóczé Angéla az emberi jogi oktatási program igazgatója, European Roma Rights Center, Budapest, Konrad György író, Köszeg Ferenc a Magyar Helsinki Bizottság elnöke, Lengyel László közgazdász, politológus, Ludassy Mária eszmetörténész, egyetemi tanár, Nádas Péter író, Nagy Boldizsár nemzetközi jogász, egyetemi oktató (ELTE, Közép-európai Egyetem), Orsós Éva a Mediátor Alapítvány igazgatója, a Nemzeti és Etnikai Kisebbségi Hivatal volt elnöke, Szikinger István ügyvéd, Tamás Gáspár Miklós filozófus, Ungváry Rudolf író, Vásárhelyi Miklós sajtótörténész.

Hungária Szabadságharcos Mozgalom Elnöksége Cleveland USA

Jó üzlet a holokauszt

A Los Angeles Times múlt csütörtöki beszámolója szerint a holokausztáldozatok által hátrahagyott biztosítási kötvények ügyének rendezésével foglalkozó bizottság meglehetősen költségesen működik. A lap cikke szerint a bizottság eddig mindössze 3 millió dollárt fizetett ki a jogosultaknak, ellenben 30 millió dollárt költött saját tagjai fizetésére, szállodai számlákra, hirdetésekre.

Az ICHEIC (Holokauszt Korszak Biztosítási Igényeinek Nemzetközi Bizottsága) vezetője, Lawrence S. Eagleburger volt amerikai külügyminiszter, aki e tisztség betöltéséért 350 ezer dolláros (azaz több mint 100 millió forint) éves fizetést vesz fel. A bizottság emellett 1998 óta legkevesebb 18 alkalommal tartott „kihelyezett tanácskozást”, ami nem egy esetben akár száz fős londoni, jeruzsálemi, római, washingtoni szállodaszámlák kiegyenlítését is igényelte.

A bizottság költségvetését egyébként öt európai biztosítótársaság fedezi, amelyek azzal a céllal fogtak össze, hogy végre rendezzék az áldozatok eddig nem érvényesített biztosítási kötvényeinek ügyét.

Lawrence S. Eagleburger a hírre reagálva elismerte a dolgot. Megfogalmazása szerint való igaz, hogy a bizottság eddigi teljesítménye a ráfordításokhoz képest nem minősíthető kielégítőnek.

(jókutya)

„(...) Hallhatatlan és örök ellenségünk a kereszténység, most halálosan sebzett fejével már a porban hever. Az a háló, amellyel a zsidóság az egész földet beszövi, egyre jobban szélesedik és naponta terjed... Alkalmazkodnunk kell minden adott helyzethez. Óriási a mi hatalmunk – tegyék magatokévá ezt az erőt a közös cél érdekében. Mitől féltek? Hiszen nincs már messze az a nap, amikor a föld minden gazdagsága és kincse Izrael Gyermekének a tulajdona lesz.”

(Adolphe Crémieux,
The Morning Post, 1920. 12. 06.)

„Kétezer év előtt a magyarok ősei egy földön laktak az én őseimmel, s ezek az emlékek mély lelki rokonságot teremtettek kettőjük között. Tudom, hogy a magyarok ősei Árpád vezérletével jöttek ki Ázsiából, hogy Attila volt az Önök őseinek, a hunoknak nagy fejedelme. Az én nemzetem mintegy 400 évig élt fehér-hun, tehát magyar uralom alatt, és így kétségtelen, hogy közöttünk történelmi kapcsolat van.

(Rabindranath Tagore)